

Miejska Biblioteka Publiczna

w Białym Podlesiu

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. J. Piłsudskiego

21-900 Siedlce

tel. 22 341 64 00

regionalna@mbpp.org.pl

W. J. Piłsudski

WIADOMOŚCI

DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXV

Kwiecień 1996

Nr 4

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA — 08-100 SIEDLCE — PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON 231 26

Jego Ekscelencja
Dr Jan Nowak
Biskup Siedlecki

BISKUP SIEDLECKI

JAN NOWAK

DOKTOR TEOLOGII

Urodzony 5 października 1931 roku w Toruniu; wyświęcony na kapłana 25 maja 1956 roku w Gnieźnie; mianowany biskupem tytularnym Gemelleńskim w Byzacenie i pomocniczym Archidiecezji Gnieźnieńskiej 20 lutego 1982 roku; konsekrowany w Katedrze Gnieźnieńskiej 25 marca 1982 roku; mianowany Biskupem Siedleckim 25 marca 1996 roku; kanonicznie objął Diecezję 28 marca 1968 roku; Ingres do Katedry Siedleckiej odbył 21 kwietnia 1996 roku.¹⁹⁹⁶

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXV

Kwiecień 1996

Nr 4

27

BULLA

JOANNES PAULUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Venerabili Fratri Joanni Nowak, Episcopo hactenus titulo Gemellensi in Byzacena et Auxiliari archidioecesis Gnesnensis, electo dioecesis Siedlcensis sacrorum Antistiti, salutem et Apostolicam Benedictionem.

Salutiferam veritatem universae annuntiantes Ecclesiae, de dioecesi Siedlcensi solliciti sumus, quae post renuntiationem Venerabilis Fratris Joannis Mazur sacro caret Pastore. Ad te igitur Nostros convertimus oculos quem virum prudentem, firma fide et pastoralis diligentia insignem novimus quemque dignum putamus ad hoc munus obeundum. Vi igitur et potestate Nostra Apostolica Te, Venerabilis Frater, vinculo Ecclesiae titulo Gemellensis in Byzacena atque munere Auxiliaris archidioecesis Gnesnensis solutum, dioecesis Siedlcensis Episcopum constituimus, iuribus et facultatibus Tibi factis officiisque impositis lege sancitis. Universis tuis fidelibus palam facies congruenti ratione hanc Nostram tui nominationem; quos cunctos cohortamur ut alacres amplectantur te suum in Evangelii Christi viis magistrum. Temet ipsum pariter admonemus verba apostoli recolentes: Sollicite cura te ipsum probabilem exhibere Deo, operarium inconfusibilem, recte tractantem verbum veritatis — 2 Tim 2,15.

Datum Romae, apud S. Petrum, die quinto et vicesimo mensis Martii, anno Domini millesimo nongentesimo nonagesimo sexto, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

Joannes Paulus pp. II

Marcellus Rosetti, protonot. apost.

JAN PAWEŁ BISKUP SŁUGA SŁUG BOŻYCH

Czcigodnemu Bratu Janowi Nowakowi, dotąd Biskupowi tytularnemu Gemelleńskiemu w Byzacenie i Pomocniczemu Archidiecezji Gnieźnieńskiej, wybranemu na Biskupa Diecezji Siedleckiej, pozdrowienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Ogłaszając zbawienną prawdę całemu Kościołowi, zatroskani jesteśmy Diecezją Siedlecką, która po zrzeczeniu się Czcigodnego Brata Jana Mazura nie ma Pasterza. Zwracamy więc Nasze oczy na Ciebie, którego poznaliśmy jako męża roztropnego, naznaczonego silną wiarą i pasterską troskliwością, i którego uważamy za godnego do objęcia tego urzędu. Zatem mocą Naszej władzy Apostolskiej, Ciebie, Czcigodny Bracie, zwolnionego z tytułu Kościoła Gemelleńskiego w Byzacenie i z obowiązku Biskupa Pomocniczego Archidiecezji Gnieźnieńskiej, ustanawiamy Biskupem Diecezji Siedleckiej, dając Ci prawa i pełnomocnictwa oraz nakładając obowiązki zatwierdzone prawem. Wszystkim Twoim wiernym ujawnisz w stosowny sposób tę Naszą nominację; których to wszystkich zachęcamy, aby ochoczo przyjęli Cię jako swego nauczyciela na drogach Ewangelii Chrystusowej. Ciebie samego również zachęcamy przypominając słowa Apostoła: „Dolóż starania, byś sam stanął przed Bogiem jako godny uznania pracownik, który nie przynosi wstydu, trzymając się prostej linii prawdy” — 2 Tm 2,15.

Dan w Rzymie, u Św. Piotra, dnia dwudziestego piątego, miesiąca marca, roku Pańskiego tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego szóstego, Pontyfikatu Naszego osiemnastego.

Jan Paweł II, papież

Marceli Rosetti, protonot. apost.

List Nuncjusza Apostolskiego do Biskupa Jana Nowaka

Nuncjatura Apostolska
w Polsce
N. 4528/96

00-582 Warszawa
al. J. Ch. Szucha 12
16.03.96

Ekscelencjo,

Miło mi przekazać radosną wiadomość, że Jego Świątobliwość Jan Paweł II mianował Waszą Ekscelencję Biskupem Diecezjalnym (Ordynariuszem) Diecezji Siedleckiej.

Nominacja ta będzie oficjalnie ogłoszona w poniedziałek, dnia 25 kwietnia 1996 r. o godz. 12.

Przewielebny Ksiądz Biskup może objąć swój urząd zgodnie z przepisami Kodeksu Prawa Kanonicznego nie czekając na inne oficjalne dokumenty papieskie.

Polecając Bogu w modlitwie Księdza Biskupa, składam Mu najlepsze życzenia na wierne posługiwanie pasterskie w Kościele Chrystusowym.

Z wyrazami szacunku

† Józef Kowalczyk
Nuncjusz Apostolski

Jego Ekscelencja
Ks. Biskup Jan Nowak
Biskup Diecezji Siedleckiej

Nuncjatura Apostolska
w Polsce
N. 4528/96

00-582 Warszawa
al. J. Ch. Szucha 12
25.03.96

Komunikat

Ojciec Święty Jan Paweł II przyjął rezygnację z obowiązków Biskupa Ordynariusza Diecezji Siedleckiej złożoną przez Ks. Bp Jana Mazura zgodnie z przepisami kan. 401 par. 1 KPK.

Jego Świątobliwość Jan Paweł II mianował Biskupem Diecezji Siedleckiej Ks. Bp Jana Nowaka, dotychczasowego Biskupa Pomocniczego Archidiecezji Gnieźnieńskiej.

† Józef Kowalczyk
Nuncjusz Apostolski

List Biskupa Siedleckiego do papieża Jana Pawła II

Wasza Świątobliwość,
Umiłowany Ojczy Świąty!

W głębokim poddaniu się woli Bożej i w synowskim posłuszeństwie oraz wdzięczności — objąłem dziś zgodnie z kanonem 382 Kodeksu Prawa Kanonicznego powierzoną mi przez Waszą Świątobliwość Diecezję Siedlecką. Gorąco modłę się, abym wspierany orędownictwem Matki Bożej Kodeńskiej, Świętych Szymona i Tadeusza Apostołów — Patronów Diecezji Siedleckiej oraz Męczenników Podlaskich, nie zawiódł zaufania, jakim obdarzył mnie Wasza Świątobliwość.

Pomny na słowa wypowiedziane przez Waszą Świątobliwość w Warszawie podczas IV Pielgrzymki do Ojczyzny: „Obejmuję sercem z tego miejsca z Warszawy, ze stolicy, od tego ołtarza całą umiłowaną Ojczyznę, wieś i miasta... zwłaszcza te diecezje, których nie było mi jeszcze dane odwiedzić: Gorzów, Siedlce, Drohiczyń, a może i więcej...” — w imieniu całego Kościoła Siedleckiego najserdeczniej zapraszam Waszą Świątobliwość do nawiedzenia naszej diecezji — męczeńskiego Podlasia.

Razem z prezbiterium Kościoła Siedleckiego w Wielki Czwartek włączamy się w Jubileusz 50-lecia święceń kapłańskich Waszej Świątobliwości i rozpoczynamy modły, by dobry Bóg pozwolił przybyć Ojcu Świętemu na Podlasie.

Niech Zmartwychwstały Chrystus obdarzy Ojca Świętego mocą, która pozwoli nieść każdemu człowiekowi orędzie Zmartwychwstania i nadzieje zbawienia.

Z najgłębszą czcią i szacunkiem pokornie proszę Waszą Świątobliwość o apostołskie błogosławieństwo.

Z synowskim oddaniem

† Jan Nowak

Biskup

Siedlce, 28 marca 1996 r.

Komunikat o nominacji nowego Biskupa Diecezjalnego w Siedlcach

W dniu 25 marca 1996 roku, w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Nuncjatura Apostolska w Polsce opublikowała następujący komunikat: „Ojciec

Święty Jan Paweł II przyjął rezygnację z obowiązków Biskupa Ordynariusza Diecezji Siedleckiej złożoną przez Ks. Bp Jana Mazura zgodnie z przepisami kan. 401 par. 1 KPK. Jego Świątobliwość Jan Paweł II mianował Biskupem Diecezji Siedleckiej Ks. Bp Jana Nowaka, dotychczasowego Biskupa Pomocniczego Archidiecezji Gnieźnieńskiej”.

Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur został mianowany ordynariuszem Diecezji Siedleckiej w dniu 26 września 1968 roku. Kanoniczne przejście Diecezji Siedleckiej miało miejsce w dniu 24 października. Natomiast uroczysty ingres do Katedry Siedleckiej w dniu 17 listopada 1968 roku.

„Początek posługi pasterskiej Księdza Biskupa Mazura w Kościele Siedleckim przypadł na okres realizacji uchwał Soboru Watykańskiego II — niemal nazajutrz po jego zakończeniu. Były to lata wytężonej pracy nad pogłębianiem w wiernych świadomości ich chrześcijańskiego powołania oraz ich misji w Kościele i świecie. Był to okres dynamicznego rozwoju Kościoła Siedleckiego, wyrażający się także w pomnożeniu ilości parafii, świątyń i kaplic” — tak pisał Ojciec Święty Jan Paweł II w liście skierowanym do Księdza Biskupa Jana Mazura z okazji Jubileuszu 25-lecia pasterzowania w Diecezji Siedleckiej.

Posługa pasterska Księdza Biskupa Dr Jana Mazura na Podlasiu to czas współpracy z Księdzem Biskupem Wacławem Skomoruchą. O tej współpracy Ksiądz Biskup mówił w *Komunikacie* z okazji 30 rocznicy święceń biskupich Księdza Biskupa Wacława: „Pragnę powtórzyć to, co napisałem w kwietniu 1992 roku o naszej wspólnej pracy: «Jakże trudne były to lata, kiedy wydawało się, że śmoce ciemności sprzysięgły się przeciw dobru i prawdzie. Ale równocześnie jakże piękne lata wspólnie przeżywaliśmy: uczestnictwo w Soborze Watykańskim II, Tysiąclecie Chrztu Polski, a także nasze diecezjalne obchody rocznicowe: wskrzeszenia diecezji, powrotu obrazów Kodeńskiego i Leśniańskiego, peregrynacje obrazu Matki Bożej Kodeńskiej i Częstochowskiej, nasze starania o beatyfikację Męczenników Podlaskich... Ileż wspólnie przeżytych modlitewnych spotkań z Ojcem Świętym w pielgrzymkach do Ojczyzny, ileż radości i satysfakcji z udziału naszych wiernych w diecezjalnych uroczystościach. I ostatnie lata, kiedy cieszyliśmy się z wolności Ojczyzny. To wszystko nasz wspólny udział”.

Praca Biskupa Diecezjalnego — to przede wszystkim posługa sakramentalna. Ksiądz Biskup Jan Mazur udzielił święceń kapłańskich 415 absolwentom Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach oraz tysiącom wiernych Sakramentu Bierzmowania.

Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur od początku pełnienia funkcji Biskupa Diecezjalnego ujawniał wielką gorliwość. Poza wizytacjami kanonicznymi odwiedzał często parafie z posługą duszpasterską. Organizował i przewodniczył ważnym uroczystościom religijnym oraz akcjom duszpasterskim, które przyczyniały się do pogłębienia życia religijnego. Do najważniejszych należały:

— 150-lecie Diecezji Podlaskiej — 1969 rok;

- 50-lecie Podlaskiego Seminarium Duchownego — 1969 rok;
- 250 rocznica koronacji Cudownego Obrazu Matki Bożej w Kodniu nad Bugiem — 1973 rok;
- Rok Święty przeżywany w parafiach — 1974 rok;
- Misje Najświętszego Serca Jezusowego we wszystkich parafiach diecezji — 1976-1977 rok;
- 50-lecie powrotu Cudownego Obrazu Matki Boskiej Kodeńskiej — 1977 rok;
- 50-lecie powrotu Cudownego Obrazu Matki Boskiej Leśniańskiej z Łomży do Leśnej Podlaskiej — 1977 rok;
- Peregrynacja Kopii Obrazu Matki Boskiej Kodeńskiej do wszystkich parafii diecezji — 1980-1981 rok;
- 350-lecie pobytu Cudownego Obrazu Matki Boskiej w Kodniu — 1981 rok;
- Koronacja Cudownego Obrazu Matki Bożej z Dzieciątkiem w Woli Gułowskiej — 5 września 1982 roku;
- 300-lecie zjawienia Obrazu Matki Bożej Leśniańskiej — 3-4 września 1983 roku;
- II Peregrynacja Obrazu Matki Bożej Częstochowskiej: 16 czerwca 1985 — 16 marca 1986 roku;
- Diecezjalny Kongres Eucharystyczny: 26 czerwca — 3 lipca 1988 roku;
- Konsekracja Biskupa Alojzego Orszulika: 8 grudnia 1989 roku;
- Koronacja Cudownego Obrazu Matki Bożej w Orchówku: 2 września 1990 roku.

Bardzo aktywnie uczestniczył Ksiądz Biskup w pracach Konferencji Episkopatu Polski. Pełniąc funkcję Przewodniczącego Komisji Episkopatu ds. Trzeźwości podejmował różne akcje duszpasterskie, zarówno ogólnokrajowe, jak i diecezjalne, których celem było otrzeźwienie Narodu. W czasach szczególnego zagrożenia wiary Biskup Siedlecki wstąpił się postawą solidarności w Miętym, która broniła Krzyża. To z Diecezji Siedleckiej popłynęły pierwsze protesty w sprawie planów ograniczania swobodnego dostępu do Jasnej Góry. To z Diecezji Siedleckiej wysłano tysiące listów w obronie życia dzieci nienarodzonych oraz w obronie religii w szkole.

Wielką troską otaczał Biskup Siedlecki prace związane z procesem beatyfikacyjnym Męczenników Podlaskich.

Ksiądz Biskup Jan Mazur był zawsze żywo zainteresowany sprawą odpowiedniej ilości kościołów i ich stanu, aby Diecezjanie nie mieli zbyt dużej odległości od świątyń, w których mogą wielbić Pana Boga. W tym czasie wybudowano w Diecezji Siedleckiej 54 nowe kościoły, 110 kaplic, 114 domów parafialnych. Powstały 32 nowe parafie. Dwukrotnie rozbudowywano gmach Seminarium Duchownego. Następnie, dzięki fundacji księdza infulata Antoniego Chojeckiego z USA oraz innych ofiarodawców został zbudowany nowy

gmach Seminarium Duchownego im. Jana Pawła II w Opolu k.Siedlec. Gmach ten został poświęcony przez Księdza Prymasa Kardynała Józefa Glempa w dniu 24 czerwca 1990 roku.

Ksiądz Biskup Dr Jan Mazur pozostaje w Diecezji z obrazem gorliwego Duszpasterza, zatroskanego o Bożą chwałę i zbawienie ludzi. Dotychczasowemu Biskupowi Diecezjalnemu będzie towarzyszyć wdzięczność i modlitwa kapłanów, rodzin zakonnych i wiernych świeckich. Wdzięcznością i modlitwą Diecezja Siedlecka otacza także Księdza Biskupa Waclawa Skomoruchę, któremu wiele zawdzięczają pokolenia kapłanów i wiernych.

W dniu 28 marca 1996 roku, w obecności Kolegium Konsultorów Diecezji Siedleckiej, kierowanie Diecezją Siedlecką objął Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak.

Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak urodził się 5 października 1931 roku w Toruniu. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Mikołaja Kopernika w Toruniu, w 1950 roku, wstąpił do Prymasowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie. W dniu 25 maja 1956 roku otrzymał święcenia kapłańskie z rąk Księdza Biskupa F. Jedwabskiego, ponieważ Ksiądz Kardynał Stefan Wyszyński, Arcybiskup Gnieźnieński, był uwięziony a Biskup Pomocniczy Lucjan Bernacki przebywał na wygnaniu. Był to także dzień święceń kapłańskich obecnego prymasa — Księdza Kardynała Józefa Glempa.

Po święceniach kapłańskich Ksiądz Jan Nowak pracował w parafiach: w Smogulcu i w Kędzierzynie. W dniu 20 lutego 1958 roku rozpoczął studia w Instytucie Katolickim w Paryżu. W 1961 roku został skierowany do Rzymu, aby kontynuować studia specjalistyczne. Zostały one uwieńczone, w 1966 roku, doktoratem z teologii moralnej. Były to czasy trwania II Soboru Watykańskiego. Ksiądz Biskup pracował wówczas w biurze prasowym Soboru.

W 1966 roku Ksiądz Dr Jan Nowak powrócił do kraju i objął wykłady z etyki, teologii moralnej i języka francuskiego w Prymasowskim Wyższym Seminarium Duchownym. Ksiądz Prymas Kardynał Stefan Wyszyński mianował w dniu 15 września 1970 roku Księdza Doktora Jana Nowaka rektorem Prymasowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie. Funkcję tę Ksiądz Rektor Jan Nowak sprawował 12 lat do momentu otrzymania nominacji na biskupa pomocniczego Archidiecezji Gnieźnieńskiej.

W dniu 25 marca 1982 roku, w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Ksiądz Rektor Jan Nowak otrzymał sakrę biskupią. Głównym konsekratorem był Ksiądz Kardynał Józef Glemp.

Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak był od 25 marca 1982 roku Wikariuszem Generalnym Archidiecezji Gnieźnieńskiej oraz Wikariuszem Biskupim Prymasa Polski dla miasta Bydgoszczy i proboszczem parafii farnej w Bydgoszczy. Był wówczas inicjatorem powstania Instytutu Teologicznego w Bydgoszczy, Bydgoskich Dni Społecznych i Tygodni Kultury Chrześcijańskiej. Założył pierwsze Liceum Katolickie. Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak jest członkiem Papieskiej Rady „Iustitia et Pax”. Jest Przewodniczącym Komisji Episkopatu

Polski ds. Zakonnych. W latach 1989-1994 był także Przewodniczącym Komisji Episkopatu „Iustitia et Pax”.

Od momentu otrzymania sakry biskupiej Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak przyjął jako swoje zawołanie biskupie słowa: „Tuis inhaerere mandatis — przyłgnąć do Twoich Przykazań”. Zawołanie biskupie naszego nowego Arcypasterza przypomina nam o właściwym wykorzystaniu daru wolności. Ten dar Stwórcy wykorzystamy dobrze wówczas, gdy Boże oczekiwania wyrażone w Przykazaniach będą stanowiły podstawę naszej motywacji życiowej.

Ksiądz Biskup Dr Jan Nowak przynosi z Prymasowskiego Gniezna, od Grobu św. Wojciecha do naszej Diecezji doświadczenie wiary człowieka, który wzrastał duchowo w atmosferze Soboru Watykańskiego II, a następnie łączył pracę naukową i duszpasterską. Wychowawca wielu pokoleń kapłanów, a także przewodnik duchowy wielu grup świeckich będzie nam ukazywał drogę zasad moralności chrześcijańskiej, która powinna kształtować zarówno badania naukowe współczesnej medycyny, jak i przemiany społeczne. Problemy te są dobrze znane nowemu Księdzu Biskupowi Ordynariuszowi. Wśród wielu spraw, będących przedmiotem szczególnego zainteresowania Księdza Biskupa, jest także Akcja Katolicka. Dobrze poprowadzona jest bowiem szansą pogłębienia naszego życia religijnego. Pomoże nam w budowaniu Kościoła Chrystusowego w nas i w naszych środowiskach.

Nowemu Księdzu Biskupowi Ordynariuszowi składamy wszyscy nasze najserdeczniejsze życzenia wielu łask od Dobrego Boga, aby prowadzenie Diecezji Siedleckiej drogami Ewangelii zaowocowało głębszym przyłgnięciem wiernych do Bożych Przykazań. Prosimy Matkę Najświętszą, która jest czczona we wszystkich naszych sercach i parafiach, a szczególnie w Kodniu, Leśnej Podlaskiej i Woli Gułowskiej, aby otaczała Księdza Biskupa swoją Matczyną opieką. Będziemy wspierać Księdza Biskupa naszą modlitwą zawsze, szczególnie zaś w dniu uroczystego ingresu do Katedry Siedleckiej. Dokona się to w niedzielę, 21 kwietnia, o godzinie 17. W uroczystości tej spodziewane jest uczestnictwo Księdza Prymasa, Kardynała Józefa Glempa oraz Księdza Arcybiskupa Józefa Kowalczyka, Nuncjusza Apostolskiego w Polsce.

Na wspólną modlitwę w tak ważnym momencie bardzo serdecznie zapraszam wszystkich Diecezjan: Kapłanów, Siostry Zakonne i Wiernych Świeckich.

Na naszą drogę korzystania z daru wolności tak, aby być bliżej Bożych Przykazań niech nam błogosławi Trójca Święta.

† *Henryk Tomasik*
Wikariusz Generalny

Siedlce, 29 marca 1996 roku

Homilia Biskupa Ordynariusza podczas Mszy Krzyżma w Wielki Czwartek

Czcigodni Księża Biskupi
Drodzy Bracia Kapłani

1. Dziękuję Bogu za tę łaskę, że moje posługiwanie w Świętym Kościele Siedleckim rozpoczynam od tej liturgii Wielkiego Czwartku, od tej Mszy Świętej święcenia olejów, którego wspólnie tu i teraz dokonamy w tej „macierzy Kościołów” naszej diecezji jaką jest katedra.

Jest w tym jakiś wymowny znak i łaska, i zadanie, i zobowiązanie, które daje mi sam Bóg, gdy pierwszy krok mej pasterskiej posługi każe mi stawiać z prezbiterium Kościoła Siedleckiego.

Duch Święty pragnie i mnie i Wam — Bracia Kapłani — przypomnieć słowa Soboru Watykańskiego II: „Wszyscy kapłani, zarówno diecezjalni, jak i zakonni, uczestniczą wraz z biskupem w jednym kapłaństwie Chrystusa i pełnią je, dlatego stanowią grono skrzętnych współpracowników biskupiego stanu... Wobec tego tworzą jedno kapłańskie grono i jedną rodzinę, której ojcem jest biskup...” (DB 28).

Ta nasza jedność ma swoje źródło i moc w jednej Eucharystii, która gdy jest koncelebrowana, osiąga to co tak dobitnie mówi Sobór Watykański II: „... *qua unitatis sacerdotii opportune manifestatur*...” (KL 57). Niech ta *unitatis* naszego kapłaństwa nieustannie przechodzi „*ex ordine essendi*” do „*ordine agendi*”.

Ojciec Święty Jan Paweł II w tegorocznym liście na Wielki Czwartek pisze: „Kapłaństwo Przymierza, do którego jesteście powołani w Kościele, stanowi więc uczestnictwo w tym szczególnym Chrystusowym Kapłaństwie” (nr 1).

2. Mając na uwadze tę jedność naszego kapłaństwa w jedynym kapłaństwie Chrystusa — Jan Paweł II zachęca w tegorocznym liście, abyśmy „przypatrywali się bracia powołaniu naszemu” (por. 1 Kor 1,26). Papież też przypomina nam, iż *Vaticanum II* „rozszerzył bardzo pojęcie «powołania». Mówi bowiem o powołaniu człowieka, powołaniu chrześcijańskim, powołaniu do życia małżeńskiego i rodzinnego. Na tym tle kapłaństwo jest jednym z powołań, jedną z możliwych form realizacji wezwania do pójścia za Chrystusem...” (nr 2).

Jednakże choć wszystkie te powołania realizują się w ramach powszechnego kapłaństwa wiernych, które różni się od kapłaństwa naszego służebnego i hierarchicznego istotą a nie stopniem, dlatego nasze „powołanie kapłańskie jest czymś szczególnym” (nr 3).

Właśnie liturgia tej Mszy św. i nasze osobiste doświadczenie to potwierdza. Liturgia bowiem tej Mszy św. prowadzi nas nie tylko do źródła jakim jest Eucharystia — „jesteśmy bowiem z niej i dla niej”, ale prowadzi nas do Tego,

który Sam jest Jedynym i Wiekuistym Kapłanem. To Chrystus właśnie w Ewangelii dzisiejszej Mszy św. do siebie odnosi słowa proroka Izajasza: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie” (Łk 4,18). On jest Tym pierwszym namaszczoneym i pierwszym posłanym. W Nim całe nasze namaszczenie chrześcijańskie w sakramencie chrztu świętego, bierzmowania i całe nasze namaszczenie kapłańskie ma swoje źródło i swój sens.

Dlatego podczas tej Mszy św. wielkoczwartkowej poświęcenia olejów, kapłani w całym Kościele odnawiają w sobie dar jaki otrzymali przez nałożenie rąk biskupa. Dar, który był tym namaszczeniem Duchem Świętym i gdzie ma swoje źródło cała istota i misja kapłańska „*unxit et misit*” — „namaścił i posłał”. Jak oliwa przenika ludzkie ciało dając mu moc, siłę, zdrowie, radość, tak Duch Święty przenika całą naszą osobę „u was przebywa i w was będzie” — powiedział Pan Jezus (por. J 14,17). Tenże Duch Święty przenika naszą duszę i ciało i daje mu ożywcze moce, światło, radość i duchowe zdrowie.

„O Stworzycielu Duchu przyjdź” — od tych słów rozpoczęła się liturgia naszych święceń kapłańskich, naszej konsekracji Bogu. Było to szczególnie namaszczenie Duchem Świętym — „Tyś namaszczeniem naszych dusz, zdroj żywy, miłość, ognia żar”. Tę obietnicę spełnił względem Apostołów Zmartwychwstały Chrystus, gdy wszedł po raz drugi do Wieczernika i powiedział: „Pokój Wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcisci grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane»”. To właśnie z tej mocy Ducha, z tego namaszczenia Duchem możemy mówić: „Bóg Ojciec, który pojednał świat ze sobą i zesłał Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju i ja odpuszczam tobie grzechy...”. Całe nasze kapłaństwo i całą naszą kapłańską posługę rozumiemy w kontekście paschalnych wydarzeń i w kontekście tego: „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam...”. To słowo „jak” posiada tak niezwykłą wagę. Całe nasze posłannictwo kapłańskie opiera się na rzeczywistości tego „jak”. Nie na innego sposobu postępowania i działania dla nas — tylko ten „jak” — tzn. przez Jego moc, Jego miłość, Jego siłę.

I od tego „jak” realizowanego w życiu zależy cała nasza egzystencja kapłańska:

- Jesteśmy posłani „jak” On przez Ojca,
- Nie jesteśmy ze świata „jak” On nie jest ze świata, choć w świecie i dla zbawienia świata,
- Mamy stanowić jedno „jak” On jest jedno z Ojcem,
- Mamy miłować „jak” On nas umiłował. I wtedy, tylko wtedy: „Kto was przyjmuje, Mnie przyjmuje, a kto Mnie przyjmuje, przyjmuje Tego, który Mnie posłał...”. A jeśli nie przyjmuję? To może dlatego, że za mało w nas tego „jak”?

3. Dlatego dziś we Wielki Czwartek Papież nas wzywa: „Przypatrzcie się bracia powołaniu waszemu”. Od święceń rozpoczęła się droga powołania

naszego, bo to Chrystus przez biskupa nas oficjalnie powołał i droga ta trwa do końca naszego życia a my stale, nie tylko co roku we Wielki Czwartek czy z okazji rekolekcji — ale w różnych okolicznościach, sytuacjach oraz powierzonych nam nowych zadaniach wciąż na nowo dajemy odpowiedź na Boże wezwanie. I warto by — jak sugeruje Papież — to ewangeliczne czuwanie z przypowieści o zasługach oczekujących powrotu swego Pana, uczynić inną definicję odpowiedzi na powołanie (por. Łk. 12,35-40) (nr 5). Bo przecież powołanie spełnia się dzięki żywemu poczuciu odpowiedzialności. Powołanie więc to nie coś statycznego, ma ono właściwą sobie dynamikę. My potwierdzamy naszą odpowiedź, nasze powołanie tym silniej i tym lepiej, im bardziej posuwając się na tej drodze powołania i realizując je — miłujemy nasze kapłaństwo, naszą posługę. I każdego roku Chrystus nas pyta: „Czy miłujesz Mnie? Czy miłujesz Mnie więcej?”. Tylko ta miłość i wzrost w miłości daje każdemu z nas tytuł ku temu, aby Chrystus nadal dał mi mandat: „Paś owce moje”.

4. „Powinniśmy często «przypatrywać się» naszemu powołaniu — pisze Papież w tegorocznym liście — ciągle na nowo odkrywając jego sens i jego wielkość, która nas przerasta. Specjalną okazją do tego jest Wielki Czwartek — dzień, w którym wspominamy ustanowienie Eucharystii i Sakramentu Kapłaństwa. Okazję ku temu stanowi także każda rocznica naszych święceń kapłańskich a zwłaszcza nasze kapłańskie jubileusze” (nr 8). I dalej pisze Ojciec Święty: „Pragnę was wszystkich Bracia w kapłaństwie zaprosić do udziału w tym moim dziękczynnym *Te Deum* za dar powołania”.

Jeżeli wolno — moi Drodzy Bracia Kapłani — to zapraszam i ja Was do mojego dziękczynienia. Jest to jakoś możliwe, bo takie słowa napisałem w dniu kanonicznego objęcia diecezji Siedleckiej do Ojca Świętego: „Razem z prezbiterium Kościoła Siedleckiego w Wielki Czwartek włączamy się w Jubileusz 50-lecia święceń kapłańskich Waszej Świątobliwości i rozpoczynamy modły, by dobry Bóg pozwolił przybyć Ojcu Świętemu na Podlasie”.

Pozwólcie, że podobnie jak to czyni Papież w swoim liście, który wszyscy nie tylko czytamy, ale bierzemy jako przedmiot refleksji, modlitwy i medytacji — że i ja tu dziś przed Wami wspomnę drogę mojego powołania, które kształtowało się w trudnych czasach stalinizmu. Kiedy zbliżyliśmy się do święceń, aresztowano mojego Biskupa Kardynała Wyszyńskiego, biskup pomocniczy Lucjan Bernacki był na wygnaniu poza diecezją, rektor usunięty a potem i Ojciec Duchowny. Dlatego święcił nas biskup pomocniczy Franciszek Jedwabski z Poznania.

W dniu święceń byłem na grobach rodziców, by uprosić ich błogosławieństwo, a w dniu święceń biskupich na grobie Prymasa Tysiąclecia, by za Jego przyczyną uprosić sobie opiekę Tej, Której on zaufał, na którą wszystko postawił. Jak powiedziałem, w dniu konsekracji biskupiej: „Szliśmy ku kapłaństwu pełni ufności i zapału. Nie zrażało nas to, że władze państwowe nie

zatwierdzały nas na placówkach duszpasterskich, bo zatwierdzał nas lud, który czekał na naszą posługę” (Bp Jan Nowak, *Dzielić się prawdą Ewangelii*, s. 8). Powiedziałem też wówczas: „Za szczególną łaskę uważam również i to, że większość lat mojej pracy kapłańskiej, to była praca wśród kapłanów i dla przyszłych kapłanów w Seminarium Duchownym” (tamże, s. 9). Może właśnie dlatego mam dziś tę łaskę, że posługę w Świętym Kościele Siedleckim rozpocynam Eucharystią z kapłanami. Dziękowałem młodym kapłanom i klerykom, gdyż ich młodzieńczy entuzjazm i gorliwość i wszystkie przyjmowane przez nich posługi i święcenia ożywiały we mnie dar kapłaństwa.

Każdy z Was — drodzy Bracia Kapłani ma tu swoją drogę powołania i realizacji powołania, każdy z Was ma swoje dzieje duszy. Każdy z Was niezależnie od lat święceń niech się włączy w złoty jubileusz kapłaństwa Ojca Świętego. Włączcie się też i w mój jubileusz i razem włączmy się w *Te Deum* naszego umiłowanego Papieża. Niech popłynie wspólny hymn dziękczynienia Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu za wielki dar kapłaństwa, włączony w jedyne Kapłaństwo Jezusa Chrystusa, w które jesteśmy wkorzeni.

Kończę słowami listu Papieża: „Przypatrzcie się bracia, powołaniu waszemu” — zachęca nas Apostoł. Pod wpływem tych słów «przypatrujemy się» całej przebytej drodze, w czasie której nasze powołanie potwierdzało się, pogłębiało i umacniało. «Przypatrujemy się», by jaśniej uświadomić sobie pełne miłości działanie Boga w naszym życiu. Nie możemy równocześnie zapomnieć o naszych Braciach w Kapłaństwie, którzy na tej drodze nie wytrwali. Otaczając każdego z nich modlitwą, powierzamy ich miłości Ojca. W ten sposób «przypatrywanie się» przechodzi niezauważalnie w modlitwę. I w tej perspektywie, drodzy Bracia w Kapłaństwie, pragnę zaprosić Was, byście przyłączyli się do mojego dziękczynienia za dar powołania i kapłaństwa. Amen.

† Jan Nowak
Biskup

Siedlce 1996, Wielki Czwartek (święcenie olejów)

33

List pasterski Biskupa Ordynariusza do wiernych diecezji Siedleckiej

Umiłowany Ludu Boży Świętego Kościoła Siedleckiego!

1. Z woli Boga Wszechmogącego, wyrażonej w decyzji Ojca Świętego, który powierzył mi pasterzowanie Świętym Kościołem Siedleckim, przybyłem do Was — drodzy Bracia i Siostry — na progu liturgicznego okresu Wielkiego Tygodnia.

Mogłem się przekonać z relacji moich kapłanów — Waszych duszpasterzy, że podobnie jak pierwsza wspólnota chrześcijańska, o której słyszeliśmy w I czytaniu liturgii — drugiej Niedzieli Wielkanocnej, iż „trwaliście w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie”. Ta nauka Apostołów głoszona wam była podczas rekolekcji wielkopostnych, kazań pasyjnych, nabożeństw pokutnych i przy różnych innych okazjach. W tym też okresie nawrócenia i pokuty częściej gromadziliście się „na łamaniu chleba” — to jest Eucharystii i „na modlitwie”. Dlatego z pogłębioną wiarą przeżyliście największe i najważniejsze Święto Zmartwychwstania naszego Pana.

Dziś piszę do Was po raz pierwszy mój pasterski list jako ten, który z woli Chrystusa ma być wśród Was świadkiem prawdy, że Chrystus żyje. Właśnie to zadanie zlecił Apostołom i ich następcom, którymi są przede wszystkim biskupi — Chrystus Zmartwychwstały. To przed Apostołami przestraszonymi i wylęknionymi, siedzącymi za zamkniętymi drzwiami Wieczernika stanął Zmartwychwstały Pan i powiedział: „Pokój Wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. To posłannictwo — mówię to z całą pokorą i poczuciem odpowiedzialności — dotyczy i mnie jako biskupa — następcy Apostołów. Mam Wam głosić prawdę i być świadkiem, że Chrystus żyje, żyje w swoim Kościele, w każdym z nas.

„Zmartwychwstanie Chrystusa jest kulminacyjną prawdą naszej wiary w Chrystusa. Pierwsza wspólnota chrześcijańska wierzyła w nią i przeżywała ją jako prawdę centralną, przekazaną przez Tradycję, jako prawdę fundamentalną, potwierdzoną przez pisma Nowego Testamentu, przepowiadaną jako część istotna Misterium Paschalnego, tak samo jak Krzyż” (KKK n. 638).

2. Jak to dobrze, że Ewangelia okresu Wielkanocnego ukazuje nam cały proces wiary uczniów Pana wraz z wszystkimi wątpliwościami, trudnościami, lękami i obawami. I nie dziwimy się im mając świadomość, że ci Apostołowie przeżyli mękę, odrzucenie Pana przez Przywódców ludu, zaparcie się Świętego i Sprawiedliwego, a ulaskawienie zabójcy.

W naszym pokoleniu są tacy, którzy na różny sposób zasiewają wątpliwości, są przywódcy, którzy zapierają się tego, co Święte i Sprawiedliwe, a ulaskawiają lub wręcz wychwalają to, co jest złe, niegodne. Usiłują zatrzeć różnicę między dobrem a złem, między prawdą a fałszem. To jednak, co jest jeszcze „bardziej niebezpieczne i szkodliwe” — to usiłowanie oddzielenia wiary od moralności. Tę pokusę nazwał Ojciec Święty Jan Paweł II „jedną z najpoważniejszych trosk duszpasterskich Kościoła” (VS 88). Tę troskę jako Pasterz Kościoła Siedleckiego pragnę w szczególny sposób z nim dzielić. Zobowiązuje mnie do tego to, co postawiłem sobie jako dewizę mojej posługi biskupiej „*Tuis inhaerere Mandatis*” — przyłgnąć, przyłgnąć całym sercem do Twoich przykazań. Dlatego wraz z moimi kapłanami będę pracował nad tym, do czego przynagła Jan Paweł II w encyklice *Veritatis splendor*. „Trzeba ponownie odnaleźć i ukazać prawdziwe oblicze chrześcijańskiej wiary, która nie jest jedynie zbiorem tez wymagających

przyjęcia i zatwierdzenia przez rozum. Jest natomiast poznaniem Chrystusa w wewnętrznym doświadczeniu, żywą pamięcią o Jego przykazaniach, *prawdą, którą trzeba żyć*. Słowo zresztą jest prawdziwie przyjęte dopiero wówczas, gdy wyraża się w czynach i urzeczywistnia w praktyce. Wiara to decyzja, która angażuje całą egzystencję. Jest spotkaniem, dialogiem, komunią miłości i życia między wierzącym a Jezusem Chrystusem: Drogą, Prawdą i Życiem (por. J 14,6). Prowadzi ona do aktu zaufania i zawierzenia Chrystusowi i pozwala nam żyć tak, jak On żył (por. Ga 2,20), to znaczy miłując ponad wszystko Boga i braci. Wiara posiada również wymiar moralny: jest źródłem zgodnego z nią życiowego zaangażowania i zarazem takiego zaangażowania się domaga. Obejmuje i wydoskonala przyjęcie i zachowanie Bożych przykazań. Poprzez życie moralne wiara staje się «wyznaniem», nie tylko wobec Boga, ale także przed ludźmi: staje się *świadcstwem*” (VS 88-89).

3. Świadcami wiary w Chrystusa Zmartwychwstałego byli wszyscy moi poprzednicy — Biskupi Siedleccy, do których szeregów dziś nieśmiało, z pokorą, ale i z ufnością pragnę dołączyć i których postacie i dzieła pragnę bliżej poznać:

— jak Bp Feliks Łukasz Lewiński

— jak Bp Jan Marceł Gutkowski

— jak Bp Beniamin Szymański

— jak Bp Henryk Przeździecki, pierwszy biskup wskrzeszonej Rzeczypospolitej, który widział konieczność przeniesienia stolicy biskupiej z Janowa do Siedlec i którego dzieło trzeba mi będzie dokładnie studiować, by nie tylko zrozumieć jego zasługi w akcji unijnej, ale całe dzieło administracyjne i duchowe diecezji siedleckiej.

— Poprzez świadectwo biskupów Czesława Sokołowskiego i Ignacego Świrskiego — staję z najgłębszym szacunkiem wobec świadectwa biskupa Jana Mazura, którego przeszło 25-letnia praca nie da się zamknąć w tych kilku zdaniach. Największe jednak zadanie, jakie stanęło przed biskupem Janem Mazurem — to wprowadzenie w życie Kościoła Siedleckiego nauki i ducha Soboru Watykańskiego II, którego przecież był uczestnikiem. Dziś z całym Kościołem Siedleckim dziękuję mu za wszelkie dobro jakie dokonało się przez jego długie posługiwanie.

— Cenię też bardzo cichą, ale jakże owocną pracę Biskupa Wacława i odnoszę się do niej z pełnym szacunkiem.

— Podobnie posługę Biskupa Henryka, który będzie moim najbliższym współpracownikiem.

Cieszę się, że Wielki Czwartek mogłem przeżyć z kapłanami Świętego Kościoła Siedleckiego i widzieć w nich zapobiegliwych i skrzętnych współpracowników.

4. To wielkie dziedzictwo moich poprzedników na stolicy biskupiej diecezji siedleckiej, czyli podlaskiej przejmuję z wielką wdzięcznością wobec nich

a przede wszystkim wobec Boga w Trójcy Świętej Jedyne. Jest w tym dziedzictwie Świętego Kościoła Siedleckiego świadectwo męczenników podlaskich, których beatyfikacji oczekujemy w najbliższym czasie, prosząc o to pokornie Ojca Świętego Jana Pawła II.

Niech ci męczennicy podlascy mówią nam tę prawdę: „Męczeństwo, to wreszcie wspaniały znak świętości Kościoła: wierność wobec świętego prawa Bożego, poświęcona śmiercią, jest uroczystym przepowiadaniem i posługą misyjną, posuniętą *usque ad sanguinem* (aż do przelania krwi), aby blask prawdy moralnej nie został przyćmiony w obyczajach i w mentalności poszczególnych ludzi i całego społeczeństwa. Świadectwo to ma niezwykłą wartość, ponieważ pomaga uniknąć — i to nie tylko w społeczności cywilnej, ale także wewnątrz samych wspólnot kościelnych — najgroźniejszego niebezpieczeństwa, jakie może dotknąć człowieka: niebezpieczeństwa *zatarcia granicy między dobrem a złem*, co uniemożliwia budowę i zachowanie porządku moralnego jednostek i społeczności. Męczennicy, a wraz z nimi wszyscy święci Kościoła, dzięki wymownemu i porywającemu przykładowi ich życia do głębi przemienionego blaskiem prawdy moralnej, rzucają jasny promień światła na każdą epokę dziejów, budząc zmysł moralny. Poprzez swoje świadectwo dobru stają się wyrzutem dla tych wszystkich, którzy łamią prawo (por. Mdr 2,12), przypominając ciągle aktualność słów proroka: «Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem, którzy zamieniają ciemności na światło, a światło na ciemności, którzy przemieniają gorycz na słodycz, a słodycz na gorycz!» (Iz 5,20) (VS 93).

Niech męczennicy wspierają mnie i Was — drodzy Siostry i Bracia — w „przyłączeniu do Bożych przykazań”. Do tego wzywam kapłanów diecezjalnych i zakonnych — by je przestrzegali i nauczali przestrzegać. Albowiem nie sama ich znajomość, ani recytacja, lecz ich wypełnienie, urzeczywistnienie, niejako „wcielenie” w życie stanowi istotę posłannictwa Izraela, a także Kościoła nowego Izraela jako „światłości pośród narodów”. Dlatego wzywam słowami Pisma św. „strzeżcie ich i wypełniajcie je, bo one są waszą umiejętnością w oczach narodów, które usłyszawszy o tych prawach, powiedzą: «z pewnością ten wielki naród to lud mądry i rozumny»” (Pwt 4,6).

Tak umiłowani, wielkość naszą ludzką i chrześcijańską mierzy się miarą wypełniania przykazań danych przez Boga na Synaju. Potwierdził to sam Pan, gdy powiedział: „Nie przyszedłem znieść Prawo, ale je wypełnić” (Mt 5,17). Dlatego też małżonków, rodziców, młodzież i dzieci proszę i upominam słowami Pisma: „Słuchaj Izraelu i pilnie przestrzegaj wszystkich Bożych praw i nakazów, które ja rozkazuję tobie wypełniać, tobie i twoim synom i twoim wnukom po wszystkie dni życia twego. Słuchaj Izraelu: Jahwe jest naszym Bogiem — Jahwe jedyny. Będziesz miłował Boga twego Jahwe z całego serca, z całej duszy swojej, ze wszystkich sił swoich. Niech pozostaną w twym sercu te słowa, które ja ci dziś nakazuję. Wypisz je twoim synom, będziesz o nich mówił, przebywając w domu, w czasie podróży, kładąc się spać i stając ze snu” (Pwt 6,5-7). Oto tak

„przyłgnijmy do Bożych przykazań” wszyscy, którzy stanowimy Święty Kościół Siedlecki.

To „przyłgnięcie do Bożych przykazań” niesie ze sobą pełne wyzwolenie, pełną wolność od tego co jest zniewoleniem, co nie pozwala przeżywać bliskości Boga ani cieszyć się nią.

Dlatego w tym też duchu i z tymi uczuciami zwracam się ze słowem chrześcijańskiego pozdrowienia do wszystkich wyznawców Chrystusa, którzy nie są jeszcze w pełnej jedności i proszę, aby łączyła nas modlitwa Chrystusa o jedność.

Pozdrawiam także niewierzących, zwłaszcza tych, którzy „nie znając Ewangelii Chrystusowej i Kościoła Chrystusowego, szczerym sercem jednak szukają Boga i wołę Jego przez nakaz sumienia poznają starają się pod wpływem łaski pełnić czynem...” (KK 16).

Mój Uroczysty Ingres do katedry w Siedlcach odbędę w niedzielę — 21 kwietnia br. o godz. 17⁰⁰ — w obecności Najdostojniejszych Przedstawicieli Episkopatu Polski na czele z Księdzem Kardynałem Prymasem Polski oraz Nuncjuszem Apostolskim W Polsce — Księdzem Arcybiskupem Józefem Kowalczykiem, oraz w obecności moich Biskupów, kapłanów, braci i sióstr zakonnych a także Was — umiłowany Ludu Boży ziemi Podlaskiej.

Ingres mój przypada w III Niedzielę Wielkanocną. Dzisiejszą II Niedzielę Wielkanocną Jan Paweł II polecił obchodzić jako Niedzielę Miłosierdzia. Razem z mną wołajcie słowami dzisiejszego psalmu: „Dziękujcie Panu, bo jest miłosierny!”

Bardzo Was wszystkich proszę — polecajcie moją osobę i moją posługę pasterską Bożemu Miłosierdziu.

5. Umilowani moi Diecezjanie. Ufam, że ten pierwszy mój list pasterski pisany do Was, którzy stanowicie Święty Kościół Siedlecki — przyjmiecie otwartym sercem, tak jak go do Was piszę sercem. Przyjmijcie mnie jako swego biskupa i brata we wierze i miłości i wołajcie razem ze mną z wiarą słowami dzisiejszej liturgii: „Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa. On w swoim wielkim miłosierdziu przez powstanie z martwych Jezusa Chrystusa na nowo zrodził nas do żywej nadziei: do dziedzictwa niezniszczalnego i niepokalanego, i niewiedzącego, które jest zachowane dla was w niebie... Wy choć nie widzieliście Go, miłujecie Go. Teraz wierzycie w Niego, chociaż nie widzieliście. Natomiast wierząc, ucieszycie się radością niewymowną i pełną chwały wtedy, gdy osiągniecie cel waszej wiary: zbawienie dusz” (1 P 1,3-9).

Tego Wam i sobie z serca życzę i upraszam za przyczyną Matki Bożej Kodeńskiej, Świętych Szymona i Tadeusza Apostołów — Patronów Kościoła Siedleckiego, Męczenników Podlasia i z serca błogosławię — w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

Biskup *Jan Nowak*

Pasterz Kościoła Siedleckiego

Siedlce, w Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego 1996 r.

Procesja liturgiczna z gmachu Kurii biskupiej do Katedry

Fot. Waldemar Krupa

Odczytywanie dokumentu nominacji na Biskupa Siedleckiego

Fot. Waldemar Krupa

Biskup Senior Jan Mazur przekazuje pastorał Biskupowi Janowi Nowakowi

Fot. Waldemar Krupa

Wprowadzenie Biskupa Jana Nowaka na tron biskupów siedleckich

Fot. Waldemar Krupa

Przemówienia Nuncjusza, Abpa Józefa Kowalczyka

Fot. Waldemar Krupa

Dzieci witające Biskupa Siedleckiego

Fot. Waldemar Krupa

Przemówienie Biskupa Jana Nowaka

Fot. Waldemar Krupa

Błogosławieństwo pasterskie

Fot. Waldemar Krupa

Przemówienie Biskupa Pomocniczego podczas Ingresu Biskupa Jana Nowaka do katedry siedleckiej

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Arcypasterzu

„Domine Iesu Christe... fac me tuis semper inhaerere mandatis — Panie Jezu Chryste... spraw, abym zawsze zachowywał Twoje przykazania” — tak modli się celebrans przed przyjęciem Chrystusa Eucharystycznego. W prośbie tej sprawujący świętą Liturgię błaga o łaskę właściwego wykorzystania daru wolności. Ta modlitwa jest też myślą przewodnią posługi pasterskiej nowego Biskupa Diecezjalnego w Siedlcach.

Czcigodny Księżo Biskupie!

Kapłani, Rodziny Zakonne oraz Wierni Świeccy witają otwartym sercem swego Arcypasterza. Przychodzimy z modlitwą skierowaną do Wszechmogącego Boga, aby błogosławił posłudze pasterskiej Księdza Biskupa na ziemi siedleckiej. Świat współczesny pragnie często rozwiązywać swoje problemy poza kategorią dobra i zła. Człowiek współczesny nie zawsze dostrzega prawdziwe dobro, także to, które ukazują Boże przykazania. Zapatrzony w siebie i we własne rozumienie wolności zapomina o tym, że prawdziwa wolność oparta jest na prawdzie, także tej, którą ukazują Boże przykazania. Modlimy się dziś o Boże moce dla Księdza Biskupa, aby przez posługiwanie duszpasterskie Księdza Biskupa wszyscy jak najgłębiej przylgnęli do Bożych przykazań.

Duchowni i Świeccy Diecezji Siedleckiej pragną serdecznie powitać także miłych Gości. Witamy serdecznie Jego Eminencję Księdza Kardynała Józefa Glempa, Prymasa Polski i włączamy się w modlitwę dziękczynną z okazji 17 rocznicy konsekracji biskupiej.

Z szacunkiem stajemy przed Jego Ekscelencją Księdzem Arcybiskupem Józefem Kowalczykiem, Nuncjuszem Apostolskim w naszym Kraju i wyrażamy wdzięczność za obecność.

Witamy Jego Ekscelencję Księdza Arcybiskupa Janusza Bolonka, Nuncjusza Apostolskiego w Rumunii.

Cieszymy się, że w naszej uroczystości uczestniczą:

Metropolita Lubelski Ksiądz Arcybiskup Bolesław Pylak,

Metropolita Łódzki Ksiądz Arcybiskup Władysław Ziółek,

Ksiądz Biskup Antoni Dydycz Drohiczyński,

Ksiądz Biskup Leszek Sławoj Głódź, Biskup Polowy,

Ksiądz Biskup Waclaw Świerzawski Sandomierski,

Ksiądz Biskup Edward Frankowski z Sandomierza,

Ksiądz Biskup Stanisław Gądecki z Gniezna,

Ksiądz Biskup Piotr Jarecki z Warszawy,

Ksiądz Biskup Ryszard Karpiński z Lublina,

Ksiądz Biskup Stanisław Kędziora z Warszawy-Pragi,

Ksiądz Biskup Józef Pazdur z Wrocławia,

Ksiądz Biskup Bogdan Wojtuś z Gniezna,

Ksiądz Biskup Marian Zimałek z Sandomierza.

Kapłani, Rodziny Zakonne i Wierni Świeccy z szacunkiem stają przed Księdzem Biskupem Dr Janem Mazurem i dziękują za 28 lat posługi pasterskiej.

Cieszymy się, że jest z nami Ksiądz Biskup Waław Skomorucha, który dzisiaj obchodzi także rocznicę konsekracji biskupiej.

Cieszymy się, że w uroczystości ingresowej uczestniczą także:

Ksiądz Infułat Wiktor Dudziński z Austrii;

Ksiądz Prałat Zbigniew Kiernikowski, Rektor Instytutu Polskiego w Rzymie;

Ksiądz Prałat Piotr Ratajczak, Rektor Instytutu Polskiego w Paryżu;

Przedstawiciele Dostojnych Senatów:

Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego z Ks. Rektorem Prof. Stanisławem Wielgusem;

Akademii Teologii Katolickiej z Warszawy z Ks. Rektorem Prof. Janem Łachem;

Papieskiego Wydziału Teologicznego z Warszawy z Ks. Prof. Ludwikiem Królikiem;

Wyższej Szkoły Rolniczo-Pedagogicznej z Siedlec z Rektorem P. Prof. Lesławem Szczerbą;

A.W.F., Filia w Białej Podlaskiej, z Dr Jerzym Sadowskim;

Rektor Metropolitalnego Seminarium Duchownego z Gniezna;

Księża Prałaci i Kanonicy z Paryża, Bydgoszczy, Warszawy i Lublina;

Wyżsi Przełożeni Zakonni.

Wszystkich całym sercem witamy w Katedrze Siedleckiej.

Pragniemy powitać wśród nas przedstawicieli Władz Cywilnych:

Wojewodę Bydgoskiego,

Wojewodę Białkopodlaskiego,

Wojewodę Siedleckiego,

Panią Kurator z Białej Podlaskiej,

Pana Kuratora z Siedlec,

Wiceprezydenta Miasta Bydgoszcz

Prezydenta miasta Siedlec.

Serdecznie witamy wszystkich przedstawicieli Władz Państwowych, Samorządowych, Oświatowych oraz Wojskowych z Gniezna, Bydgoszczy, Białej Podlaskiej i Siedlec.

Pragnę powitać także wszystkich uczestników dzisiejszej Liturgii: Kapłanów, Rodziny Zakonne, Alumnów, Wiernych Świeckich oraz wszystkich chorych, którzy łączą się z nami w modlitwie za pośrednictwem *Katolickiego Radia Podlasia*.

Wszyscy życzymy nowemu Arcypasterzowi Boże mocy w kierowaniu Diecezją, aby owocem tego posługiwania było właściwe korzystanie z wolności

opartej na prawdzie o dobru tak, aby każdy z Ludu Bożego Diecezji Siedleckiej mógł słowem i życiem powiedzieć: „Tuis inhaerere mandatis — pragnę przyłączyć się do Twoich przykazań”.

Ad multos annos.

35

Przekazanie pastorału przez Biskupa Seniora
Jana Mazura nowemu Ordynariuszowi

Ekscelencjo,

Najdostojniejszy Księżę Biskupie Ordynariuszu Diecezji Siedleckiej

W dniu konsekracji biskupiej Konsekrator powiedział: „Przyjmij pastorał, znak urzędu pasterskiego i czuwaj nad całą owczarnią, nad którą Duch Święty ustanowił Cię biskupem, abyś kierował Kościołem Bożym”.

Dzisiaj, w dniu Twego, Ekscelencjo, Ingresu do katedry siedleckiej z najlepszymi braterskimi życzeniami powtarzam te same słowa: przyjmij ten pastorał, znak urzędu pasterskiego i czuwaj nad owczarnią Diecezji Siedleckiej, nad którą z łaski Ducha Świętego Pasterz Najwyższy ustanowił Cię Biskupem. Oby na miarę zadań wspomagał Cię łaską swoją Pan, który Cię powołał. Niech zjednoczy wokół Ciebie w posłudze pasterskiej całe duchowieństwo, a lud wierny napelni życzliwością i płynącym z wiary posłuszeństwem. Niech Cię Pan darzy zdrowiem i jak najbardziej obfitymi łaskami.

Ks. bp Jan Mazur

36

Przemówienie powitalne
przedstawiciela duchowieństwa diecezjalnego

Ekscelencjo,

Najdostojniejszy Arcypasterzu

Z woli Bożej przybywasz od grobu św. Wojciecha na ziemię siedlecką. Dziś Twój uroczysty Ingres do katedry siedleckiej, matki naszych kościołów. W imieniu kapłanów Diecezji Siedleckiej: pracowników Kurii Diecezjalnej, Seminarium Duchownego, Sądu Biskupiego, wszystkich kapłanów diecezjalnych i zakonnych, pragnę Cię szczerze powitać na ziemi siedleckiej.

Dewizą Twojej, Arcypasterzu, posługi biskupiej są słowa „Tuis inhaerere mandatis”. Ojciec Święty Jan Paweł II przypomniał nam w czasie Pielgrzymki

prawo Boże zawarte w Dekalogu. Zawołanie biskupie nowego Arcypasterza przypomina nam o właściwym wykorzystaniu daru wolności. To dotyczy każdego człowieka, a szczególnie nas, kapłanów.

W Wielki Czwartek, w katedrze siedleckiej, usłyszeliśmy z ust Waszej Ekscelencji następujące słowa skierowane do nas, kapłanów: „Jest w tym jakiś wymowny znak i łaska, i zadanie, i zobowiązanie, które daje mi sam Bóg, gdy pierwszy krok mej pasterskiej posługi każe mi stawiać z prezbiterium Kościoła Siedleckiego”. Przypomniał nam Ksiądz Biskup nauczanie Soboru Watykańskiego II: „Wszyscy kapłani, zarówno diecezjalni, jak i zakonni, uczestniczą wraz z biskupem w jednym kapłaństwie Chrystusa i pełnią je, dlatego stanowią grono skrzętnych współpracowników biskupiego stanu... Wobec tego tworzą jedno kapłańskie grono i jedną rodzinę, której ojcem jest biskup...”.

Drogi nam Arcypasterzu. Jesteś wychowawcą wielu pokoleń kapłanów. Przez 12 lat byłeś Rektorem prymasowskiego Wyższego Seminarium Duchownego w Gnieźnie. Od uroczystości Zwiastowania jesteś Ojcem naszej Diecezji, a szczególnie nas kapłanów. Każdy z nas w dniu święceń kapłańskich wypowiadał słowo *promitto*. Pragnę zapewnić Cię, Czcigodny Arcypasterzu, że to przyrzeczenie wypełnimy również wobec nowego Biskupa Diecezjalnego.

W dniu dzisiejszym, kiedy obchodzimy Twój uroczysty Ingres do katedry siedleckiej, w sposób szczególnie pozdrawiamy Cię my, kapłani i powtarzamy słowa modlitwy końcowej listu Ojca Świętego do kapłanów: „Jako Kościół głoszący Twoją chwałę błagamy Cię: niech nigdy nie zabraknie świętych kapłanów w służbie Ewangelii; niech rozbrzmiewa w każdej katedrze i każdym zakątku świata uroczysty hymn *Veni Creator Spiritus...*”.

ks. Zdzisław Domański

37

Homilia Kard. Józefa Glempa Prymasa Polski (Fragmenty)

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus

Umiłowani: Siostry i Bracia

Pozwólcie, że w miłości najpierw pozdrowię Biskupa Siedleckiego i Biskupa Seniora, obydwu Janów; i pozdrowię w miłości Chrystusowej wszystkich Braci w biskupstwie, w kapłaństwie, w życiu konsekrowanym; i w tej samej miłości chcę pozdrowić wszystkich Świeckich, siostry i braci, którzy podejmują różne zadania społeczne na obszarze miasta, diecezji, narodu podejmując prace administracyjne, obronne, naukowe i tyle, tyle innych. Niech Chrystus przyjmie nasze rozważanie, które podejmujemy w wierności dla Niego.

Dzisiejsza modlitwa, która nas gromadzi w katedrze siedleckiej jest nie tylko wielkim zgromadzeniem wierzących i uroczystą chwilą wywołaną obecnością znakomitych osobistości, ale jest przede wszystkim historycznym spotkaniem się z Chrystusem, który idzie przez dzieje, przez historię ludzi i państw tak, jak szedł po drodze do Emaus. Ingres do Katedry nowego Biskupa jest rzeczywiście wydarzeniem odnotowanym przez historię nie tylko w życiorysie Biskupa, nie tylko w kronice diecezjalnej, ale przede wszystkim w duchowym wymiarze Kościoła, którego działanie opiera się na Słowie Bożym i na sakramentach Chrystusa. Czytania dzisiejszej niedzieli, III Wielkanocnej, dostarczają nam obfitego materiału, aby to wydarzenie kościelne i kościelno-społeczne napęlić treściami religijnymi. O czym słuchaliśmy dziś w czytaniach Słowa Bożego objawionego? Pierwsze czytanie przybliżyło nam przemówienie św. Piotra, który w słowach prostych i zdecydowanych obwieszczał prawdę o męce i zmartwychwstaniu Chrystusa. Jest to podstawowe zadanie każdego biskupa, jako następcy Apostołów, które może jednak napotkać na utrudnienia, jakimi są okoliczności lub wręcz ludzkie serce. Uczniom idącym do Emaus nie od razu serce pałało, gdy Chrystus wykładał im Pisma.

Drugie czytanie, to znów pouczenie św. Piotra o tym, że życie ziemskie jest tylko tymczasowe, a prawdziwa ojczyzna leży gdzie indziej. Trzeba się z tej tymczasowości wykupić, ale nie jakimś złotem lub potęgą ziemską, ale krwią Chrystusa, czyli wiarą. A więc wiara jest drogą do naszego Emaus.

Chciałbym w dzisiejszym słowie zwrócić uwagę na drogę Kościoła, i to Kościoła lokalnego, który kierowany przez pasterza, czyli naznaczonego biskupa, idzie w tym pochodzie wspólnot wierzących wskazując drogę innym. Uczynmy to w odniesieniu do Diecezji Siedleckiej i do ich pasterzy. Długa jest przeszłość kościelna ziem Podlasia tak, jak bogate są dzieje tych terenów, które spotkały się z Litwinami, Rusinami i innymi ludami stawiającymi swoją wiarę i swoją kulturę często wobec przemocy. Pośród miejscowości Podlasia na przestrzeni historii wybija się Janów Podlaski, ongiś przez długie stulecia siedziba biskupów łuckich, których ogromna terytorialnie diecezja na te ziemie się rozciągała. To właśnie Janów Podlaski stał się stolicą diecezji podlaskiej, gdy ta została ustanowiona w roku 1818. Nie sposób wymienić wszystkich miejscowości podlaskich, które choć dziś nie leżą na terenach w obrębie Diecezji Siedleckiej, ale przecież w ciągu wieków kształtowały jej duchowy i patriotyczny klimat. W samym Janowie, gdy dogorywała I Rzeczypospolita, dogorywał tam osiadły wielki piewca dziejów narodowych, biskup, historyk i poeta — Adam Naruszewicz. Zmarł dokładnie 200 lat temu. On, znawca dziejów narodowych, organizator pod wskazówkami króla ujęcia syntezy dziejów narodu w oparciu o źródła historyczne, pochowany bez odpowiedniego pomnika upamiętniającego wielkiego syna Polski. Podupadł Janów, mimo że stał się siedzibą pierwszego Biskupa podlaskiego Feliksa Łukasza Lewińskiego. Szlachetny ten Biskup przybył z Kujaw. Jego portret, na plebanii w Kościelcu pod Inowrocławiem,

przedstawia męczyznę o namaszczonej skupieniu. To on, już w starszym wieku. Taka była bowiem polityka carska, aby do posługi biskupiej nie dopuszczać ludzi młodych, to on przybył do Janowa. Praktycznie nie było gdzie mieszkać, bo i oficyny przy dawnym zamku zamieniały się w ruinę. Biskupi znaleźli mieszkanie w Zakrze koło Łosic. Sam Biskup Lewiński,znaczony do prac w Komisji Oświecenia Publicznego, przebywał w Warszawie dłuższy czas. Zmarł podczas urlopu w rodzinnej miejscowości na Kujawach, ale swoje serce polecił złożyć w kochanym Janowie. To tyle o Janowie, aby na przykładzie historii pokazać bogatą przeszłość i zmagania się tych ziem. Na drodze przez Podlasie, która prowadzi do duchowego Emaus, napotykają Biskupi pełne wymowy miasta: czy to będzie Ciechanowiec z mądrą postacią proboszcza, przyrodnika, Kluka z osiemnastego wieku; czy Sokołów przypominający bohaterskiego kapłana z czasów powstania styczniowego, gen. Stanisława Brzóske; czy sanktuaria Maryjne, wymowne niezwykłością swych dziejów, jak: Kodeń, znany z *Błogosławionej winy* Kossak-Szczuckiej; czy Leśna Podlaska, związana z zakonem Ojców Paulinów; czy Wola Gułowska pod opieką Ojców Karmelitów. To miejscowości opowiadające o wydarzeniach Bożych na tych ziemiach. O cierpieniach, a właściwie o wytrwałości w cierpieniach, może opowiedzieć Parczew, Biała Podlaska. W Białej, dzięki inicjatywie Rądziwiłłów, założyła swoją filię Akademia Krakowska, a nauki w tym mieście pobierał sam Józef Ignacy Kraszewski; a nieco później Wacław Koźmiński, przysły błogosławiony Ojciec Honorat, kapucyn, charyzmatyczny spowiednik, który za kratak konfesjonau założył ponad dwadzieścia zgromadzeń zakonnych. Za bł. Ojcem Honoratem przeszedł po tych ziemiach z apostołską mocą sługa Boży ks. Ignacy Kłopotowski, założyciel sióstr Loretanek i polski odkrywca metod apostołstwa przez prasę katolicką. Na tej siedleckiej drodze do duchowego Emaus musi się każdy Biskup zatrzymać w Pratulinie, aby złożyć hołd pomordowanym za wiarę Unitom Podlaskim. Niebawem, jak słusznie się spodziewamy, będziemy mogli zgiąć nasze kolana przed tymi prostymi chłopami Pratulina, którzy w liczbie trzynastu, razem z Wincentym Lewoniukiem, dnia 24 stycznia 1874 roku ponieśli męczeńską śmierć, zastrzeleni lub zamordowani za to, że nie chcieli wyprzeć się wiary katolickiej. Czekamy na ogłoszenie ich błogosławionymi przez Ojca Świętego.

Na tle tej duchowości, związanej z miejscowościami, z osobami, a jest to rąbek tej specyfiki męstwa i wierności, możemy dziś pojąć tę wymianę osób biskupich, jakby w dziejowej sztafecie, na drodze do duchowego Emaus, gdy przekazują i podejmują posługę dwaj Biskupi. Jeden, trzymający pastorał, przekazuje drugiemu, młodszemu, w braterskim odczuciu jednej służby. Przypominają się tu słowa św. Piotra, które można włożyć w usta Biskupa seniora Jana Mazura: „A teraz polecam was Bogu i Słowu Jego łaski własnemu zbudować i dać dziedzictwo z wszystkimi świętymi”. (...) Bóg chciał, że ci dwaj Biskupi spotykają się na siedleckiej drodze do niebieskiego Emaus. Tak, siedlecka dro-

ga do Emaus, choć przebiega w innym krajobrazie i w odmiennym kontekście historycznym, jest tą samą drogą dla nas wszystkich, dla całego Kościoła. Mamy podczas niej słuchać uważnie słów Pana i pozwolić, aby pałało nasze serce. Jest to droga wszystkich diecezjan i całego episkopatu. Najbliższym jakby przystankiem jest rok 2000, jubileusz narodzin naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. Idziemy wspólnie pilnie obserwując znaki czasu, a więc wszystkie okoliczności i zmiany, zachodzące w sercach i umysłach, aby skuteczniej trafić z Ewangelią do człowieka, jakże często zagubionego. Dla wielu Ewangelia, jako Dobra Nowina, będzie rzeczywiście czymś nowym. Do uszu wiernych dochodzi wiele złych nowin, gubią się w ich ocenie i wybierają nietrafnie, przekonując się o tym wyborze za późno, że był zły. Wezwania, jakie dziś stają przed Kościołem, mimo rozwoju intelektualnego społeczeństwa, mimo odpowiedniego poziomu teologicznego duchowieństwa są dziś bodaj większe niż dawniej. Nawet większe niż wtedy, kiedy były okresy ucisków. Z Ewangelią, która jest głoszona życiem i która ma być głoszona życiem przede wszystkim, muszą dopomagać i wchodzić odpowiedzialnie w te szeregi głoszących Ewangelię ludzie świeccy, ale ściśle złączeni z pasterzami. Pasterze zaś winni pielęgnować coraz to większą jedność między sobą.

Czcigodny Pasterzu Kościoła Siedleckiego! Z wielką ufnością wejdź na drogi męczeńskich, ale zawsze wiernych ziem podlaskich. Do wiernych pogodnych, uśmiechniętych, pełnych wrażliwości, serdecznych uczuć. Przy Tobie stają dwaj doświadczeni seniorzy: Biskup Jan i Biskup Wacław, a tuż przy nich młody Biskup Henryk, któremu Episkopat powierzył generalną opiekę nas duszpasterstwem młodzieży. Za Biskupami zastępy wiernych kapłanów, podkreślam wiernych — niełatwo jest być wiernym — wiernych, bo kochających swój Kościół i Kościół Powszechny. Za kapłanami liczne zgromadzenia sióstr zakonnych i osób życia konsekrowanego tych, które w cichej i wytrwałej modlitwie potrafią nieść uświęcenie, a dalej całe wspólnoty katolików świeckich, zorganizowane w ruchy, stowarzyszenia lub zespoły. Wszyscy oni mówią jak ewangeliczni uczniowie: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił, będziemy słuchać jak objaśniasz Pisma i będzie pałać nasze serce”. Amen.

Słowo Nuncjusza Apostolskiego, Arcybiskupa Józefa Kowalczyka

„Ecce sacerdos magnus. Oto jest kapłan wielki, którego w miłości wiecznej wybrał Pan” — śpiewają nasi wierni w parafiach na powitanie przybywającego do nich pasterza.

1. Cieszę się, że mogę w dzisiejszą niedzielę uczestniczyć w powitaniu przez lud Boży Diecezji Siedleckiej nowego Pasterza, który z woli Ojca Świętego Jana

Pawła II przybywa, by objąć ster rządów w tutejszym Kościele lokalnym. Serdecznie witam i pozdrawiam Ciebie, Drogi Biskupie Janie, w dniu Twego uroczystego Ingresu do tej świątyni katedralnej pod wezwaniem Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Przybywasz z Bydgoszczy na ziemię Męczenników Podlaskich, by bogaty w pasterskie doświadczenie prowadzić lud Boży „po właściwych ścieżkach przez wzgląd na imię Pana” (Ps 23,3), by przewodniczyć liturgii, „dzięki składając w wielkim zgromadzeniu” (Ps 35,18). Jako Biskup Diecezjalny będziesz strzegł w powierzony Ci wspólnocie kościelnej jedności wiary i dyscypliny, która jest wspólna całemu Kościołowi, i musi być poświadczona jego uniwersalnym autorytetem (por. KK 23). W Twej biskupiej posłudze zdajesz sobie sprawę z tego, jak kapłani, rodziny zakonne męskie i żeńskie oraz wierni świeccy liczą na Ciebie i jak bardzo Ty liczysz na współpracę z prezbiterium Kościoła Siedleckiego, z osobami konsekrowanymi i z laikatem katolickim. Razem — nie sami — macie wypełnić zlecone wam zadanie głoszenia Ewangelii i budowania Ciała Chrystusowego.

Czcigodni Bracia Kapłani! Przyjmijcie w miłości Waszego nowego Pasterza i wspierajcie go w wypełnianiu biskupiego urzędu i powołania. Zapewni to Waszej posłudze skuteczność i zagwarantuje jedność z Chrystusem, który powiedział do Apostołów i ich następców: „Kto was słucha, Mnie słucha. Kto wami gardzi, Mną gardzi” (Łk 10,16).

Drogi Pasterzu Diecezji Siedleckiej, w tym uroczystym dniu życzę Ci, aby dzięki Twemu zaangażowaniu — jak powiada Pismo — „słowo Pańskie rozszerzało się i rozślawiało” (2 Tes 3,1) na podlaskiej ziemi. Nie ustawaj w utwierdzaniu swych braci w wierze pośród radości i trosk, w nadziejach i bólach. Modłę się, abyś w jedności z duchowieństwem, zakonnikami i świeccymi znajdował siłę i moc do prowadzenia powierzony Ci przez Chrystusa „owczarni” ku trzeciemu tysiącleciu chrześcijaństwa.

2. Dzisiejsza uroczystość jest także okazją, aby wyrazić słowa uznania i podziękowania dotychczasowemu Biskupowi Siedleckiemu za 28 lat posługi pasterskiej w tutejszej Diecezji. Eksceleńco! Drogi Księżo Biskupie Seniorze Janie! W imieniu Ojca Świętego i Stolicy Apostolskiej pragnę wyrazić Ci głęboki szacunek i wdzięczność za Twą długą, wierną, pełną oddania posługę ludowi Bożemu na Podlasiu. Wśród Twoich dokonań duszpasterskich, na szczególne podkreślenie zasługuje Twoja troska o Seminarium (wybudowałeś piękny zakład naukowo-formacyjny); Twoje zaangażowanie jako przewodniczącego Komisji Episkopatu Polski do spraw trzeźwości w przewyciężenie plagi pijaństwa w narodzie polskim i solidarność z miętnowską młodzieżą, która broniła obecności krzyża w szkole, jak również intensywne starania o wyniesienie do chwały ołtarzy Męczenników Podlaskich. W swym specjalnym liście, jaki skierował do Ciebie w dniu 25 marca br. Ojciec Święty Jan Paweł II czytamy: „Przez ten czas próby i ucisku prowadził Ksiądz Biskup swą owczarnię z odwagą i mądrością, jak prawdziwy pasterz i ojciec, ochraniał i otaczał opieką, szukał

zaginionych i tych, co zбочyli z drogi prawdy... Za to świadectwo Pasterza dobrego, oddanego bez reszty sprawie Kościoła i człowieka... składam Ci dzisiaj, Drogi Biskupie Janie, wyrazy szczerzej wdzięczności”.

Dlatego i my, zgromadzeni w tej katedrze pragniemy Ci publicznie podziękować za wzór gorliwego duszpasterza, zatroskanego o Bożą chwałę i zbawienie ludzi. Bóg zapłać!

Ufam, że to świadectwo będzie dalej owocowało w pracach podejmowanych przez nowego Pasterza Siedleckiego ku pomnożeniu darów pokoju, miłości i jedności we wspólnocie z Chrystusem Ukrzyżowanym i Zmartwychwstałym, który jest Panem Kościoła. Niech to świadectwo owocuje także w duchu Twojego zawołania biskupiego: „Tuis inhaerere mandatis”. O to się gorąco modłę, i tego serdecznie życzę całej Diecezji Siedleckiej z jej nowym Pasterzem na czele. Szczęść Boże!

Przemówienie Biskupa Siedleckiego

Umiłowani w Chrystusie Siostry i Bracia

1. W ubiegłą niedzielę w świętym Kościele Siedleckim odczytany został mój pierwszy list pasterski, w którym dzieliłem się z Wami wiarą w Chrystusa Zmartwychwstałego. Zdaję sobie sprawę z tego, iż z woli Chrystusa Zmartwychwstałego, wyrażonej względem Apostołów i ich następców — to jest biskupów — mam być wśród Was świadkiem prawdy, że Chrystus „powstawszy z martwych, więcej już nie umiera”, że Chrystus żyje, żyje w swoim Kościele, żyje w każdym z nas.

Liturgia Słowa dzisiejszej III Niedzieli Wielkanocnej ukazuje nam, jak to Zmartwychwstały Chrystus tworzy swój Kościół. Wszystkie ukazywania się Zmartwychwstałego od poranka Wielkanocnego aż do Wniebowstąpienia — to wspaniała pedagogia wiary budząca z cierpliwością i delikatnością wiarę i nadzieję w uczniach. A czytane nam Dzieje Apostolskie mówią, iż to właśnie w oparciu o świadectwo tych, którzy widzieli Jezusa umarłego i Zmartwychwstałego, szerzyła się i wzrastała wiara i tworzyła się wspólnota wierzących, to znaczy Kościół.

Przypomniałem też w moim liście, że wiara posiada również wymiar moralny. Obejmuje i wydoskonala przyjęcie i zachowanie Bożych przykazań. I dlatego także w imię tego, co jest dewizą mojej posługi biskupiej, prosiłem biskupów i kapłanów, rodziców, młodzież i dzieci, cały lud Boży Kościoła Siedleckiego, abyśmy „przyłgnęli do Bożych przykazań”. Dlatego z wszystkimi, którzy stanowią święty Kościół Siedlecki wołam dziś:

— Chryste Zmartwychwstały, zbliż się do nas, jak zbliżyłeś się do uczniów idących do Emaus;

- zbliż się zwłaszcza do wątpiących i pogrążonych w smutku;
- To nic, że Cię nie rozpoznamy zaraz. Zbliż się! Należysz Zmartwychwstały Panie, żyjący w pełni i żywy do świata, który jest zakryty dla naszych oczu wpatrzonych zbyt mocno, a czasami jedynie w ten świat stworzony przez Ciebie jako „piękny i dobry”, ale świat, który „popadł w niewolę grzechu” (KDK 2). Nie widzimy „nowego nieba i nowej ziemi”, do której chcesz nas przeprowadzić Zmartwychwstały Panie;
- Daj nam będącym w drodze do naszego Emaus zrozumieć, że Ty jesteś „wypełnieniem” Pisma „począwszy od Mojżesza poprzez wszystkich proroków”;
- Daj nam zrozumieć głębiej, że nasze zbawienie nie mogło się inaczej dokonać, jak tylko przez Twoją Mękę i Krzyż i tylko taka jest droga do chwały;
- Tylko w Tobie, Chryste Zmartwychwstały jest poznanie Boga Ojca w Duchu Świętym. Tylko w Tobie, Zmartwychwstały Panie jest poznanie prawdziwe i pełne Boga w Trójcy Świętej Jedyne;
- Niech się więc otworzą nasze oczy, które są „niejako na uwięzi” zatrzymane tak mocno przez różnego rodzaju media audiowizualne;
- Niech nasze serce coraz bardziej pała miłością ku Tobie, gdy Ty sam przecież obecny wśród nas „w czynnościach liturgicznych” (KL 7) wyjaśniasz nam Pisma i „łamiąc chleb podajesz go nam”;
- Zawracajmy pospiesznie z drogi naszego zwątpienia i małej wiary, i dzielimy się radością, tą najważniejszą prawdą, jak ci pierwsi uczniowie: „Pan rzeczywiście Zmartwychwstał...”.

Wówczas i względem nas dokona się to, o czym mówi św. Paweł Apostoł w II czytaniu: „Wy przez Niego uwierzyliście w Boga, który wzbudził Go z martwych i udzielił Mu chwały, tak że wiara wasza i nadzieja są skierowane ku Bogu” (1 P 1,21).

2. Dziś, w tym uroczystym momencie liturgicznego objęcia Katedry Biskupów Siedleckich, o taką wiarę dla siebie, dla kapłanów, dla Was, umiłowani Siostry i Bracia, modłę się. Takiej wiary chcemy nauczać, w takiej wierze pragniemy trwać i nią żyć. Niech ta wiara będzie dla nas źródłem nieustannej odnowy we wszystkich dziedzinach życia osobistego, rodzinnego, parafialnego, społecznego, zawodowego i narodowego. Albowiem „poprzez życie moralne wiara staje się «wyznaniem» nie tylko wobec Boga, ale także przed ludźmi: staje się świadectwem” (VS 89).

Właśnie ten wymiar moralny wiary naszej podkreśla II czytanie dzisiejszej niedzieli: „Jeżeli Ojcem nazywacie Tego, który sądzi nie mając względów na osoby, ale według uczynków każdego człowieka, to w bojaźni spędzajcie czas swojego pobytu na obczyźnie. Wiecie bowiem, że z waszego odziedziczonego po przodkach złego postępowania zostaliście wykupieni nie czymś przemijającym, srebrem lub złotem, ale drogocenną krwią Chrystusa, jako baranka niepokalane-go i bez zmaży” (1 P 1,18-19).

Umilowani Siostry i Bracia! „Czas, który upływa, prowadzi nas w sposób niezrozumiały ku Roku 2000, lecz niech nie oddali nas od Chrystusa, ale tajemni-

czo przyciąga ludzkość ku nowemu Adwentowi: «Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas, niż wtedy, gdyśmy uwierzyli», pisał św. Paweł do Rzymian (13,11)” (TMA — komentarz, s. 7). List Apostolski Jana Pawła II *Tertio millennio adveniente* przygotowujący nas do roku 2000 chce pobudzić nas wierzących, czasem trochę zmęczonych i niekiedy zniechęconych — byśmy stali się współczesnymi Chrystusowi i Jego Ewangelii, by odkryć w końcu siły i entuzjazm czasów apostołskich. Oto dlaczego wołałem dziś do Was słowami dzisiejszej Ewangelii, oto dlaczego chcieliśmy przeżyć to, co przeżywali oni w spotkaniu z Panem, który żyje i dlatego jeszcze raz wołam z Wami słowami psalmu: „Ukaż nam, Panie, Twoją ścieżkę życia!”.

3: Bracia i Siostry! Właśnie wyśpiewaliśmy przed chwilą nasze *Ciebie Boga wystawiamy* — hymn dziękczynienia Bogu w Trójcy Jedynemu za łaskę dnia dzisiejszego, za wspólną modlitwę, za ożywienie naszej wiary i umocnienie nadziei.

Pozwólcie, że teraz skieruję słowa serdecznego podziękowania tym wszystkim, wobec których czuję się dłużnikiem.

Najpierw nasz umiłowany Ojciec Święty Jan Paweł II — Papież z rodu Polaków. To on przed 14 laty ustanowił mnie biskupem pomocniczym w świętym Kościele Gnieźnieńskim, abym pomagał w posłudze Arcybiskupowi Gnieźnieńskiemu, którym był wtedy obecny dziś wśród nas Prymas Polski. W sam dzień mojej konsekracji biskupiej, w jej rocznicę, ten sam umiłowany Papież postawił mnie na czele świętego Kościoła Siedleckiego. Przyjąłem jego decyzję z uległością i posłuszeństwem, choć nie bez obaw, czy zdołam sprostać nałożonym na mnie nowym obowiązkom. Zapewniam w tej chwili wobec Was tu wszystkich zgromadzonych umiłowanego Ojca Świętego — zastępcę Chrystusa na ziemi i następcę św. Piotra — o całkowitym oddaniu i wyrażam uczucia synowskiej czci i miłości i dziękuję całym sercem za jego zaufanie i apostołskie błogosławieństwo. I dlatego zaraz po Ojcu Świętym kieruję słowa wdzięczności wobec przedstawiciela Ojca Świętego, jakim jest Nuncjusz Apostolski, Arcybiskup Józef Kowalczyk, który z taką delikatnością i serdecznością podjął się przeprowadzenia kanonicznych czynności związanych z moją nominacją. Dziękuję mu i za tę życzliwość i łaskawość, iż jest obecny, jakby w imieniu Ojca Świętego, na tych uroczystościach zwanych *ingresem biskupa do katedry*.

Księżę Kardynale Prymasie! Ja osobiście i Kościół Siedlecki tu reprezentowany pozdrawia Ciebie w sposób szczególny. Bóg zapłać za wygłoszoną homilię, za słowa serdecznych podziękowań wyrażonych mojemu zacnemu Poprzednikowi na Stolicy Siedleckiej i za słowa życzliwości skierowane pod adresem mojej osoby. Dziękuję Ci, Księżę Kardynale Prymasie, że znając mnie od czasu wspólnie rozpoczętej drogi ku kapłaństwu, a potem — z okresu studiów w Rzymie, z pracy w Archidiecezji Gnieźnieńskiej — zechciał prosić Ojca Świętego, abym jako Twój Biskup pomocniczy wspierał Twoje posługiwanie w Kościele Gnieźnieńskim. To z Twoich rąk otrzymałem namaszczenie Duchem Świętym w święce-

niach biskupich, które to namaszczenie dokumenty Kościoła nazywają *Łaską Apostołów*. To Ty, Księżę Prymasie posłałeś mnie do Bydgoszczy, jako swego Wikariusza Biskupiego dla tego Miasta, abym koordynował w tym wielkim mieście pracę duszpasterską. Dziękuję Ci za tyle zaufania, za to, że aprobowałeś każdą podejmowaną tam inicjatywę i cieszyłeś się nią. To budziło zapał i entuzjazm i wyzwalało nowe inicjatywy. Dlatego radość moja jest ogromna, gdy stajesz przy mnie w dniu liturgicznego objęcia Katedry Siedleckiej i krzepisz swoim Prymasowskim słowem.

Kościół Siedlecki czuje się zaszczycony obecnością tak licznych Najdostojniejszych Księży Arcybiskupów, Naszego Metropolity Lubelskiego Abpa Bolesława Pylaka, Abpa Janusza Bolonka, z którym związany jestem z czasów studiów rzymskich i który od mojej nominacji biskupiej przed 14 laty, zwolniony z tajemnicy przez Abpa Poggi, we wszystkim służył mi radą i pomocą. A po nominacji na Biskupa Siedleckiego — pierwszy telegram gratulacyjny przysłał już w 3 minuty po godz. 12⁰⁰. Bóg zapłać za tyle życzliwości i przyjaźni Abpa Łódzkiego Władysława Ziółka — jest to najbardziej trwała i wypróbowana przyjaźń i dlatego powiem krótko: wiele dobra płynęło ku mnie z Łodzi, w Łodzi i przez Łódź aż do ostatniej chwili.

Dziękuję Biskupom z Sandomierza: Wacławowi Świerzawskiemu, Edwardowi Frankowskiemu i Marianowi Zimałkowi; Biskupowi Drohiczyńskiemu Antoniemu Dydyczowi; Biskupowi Polowemu Leszkowi Sławojowi Głódziowi, dzięki któremu dokonuje się ewangelizacja Wojska Polskiego; Biskupowi Ryszardowi Karpińskiemu z Lublina; Biskupowi Piotrowi Jareckiemu z Warszawy; Biskupowi Stanisławowi Kędziora z Warszawy-Pragi; Biskupowi Józefowi Pazdurowi z Wrocławia; Biskupowi Bogdanowi Wojtusiowi i Stanisławowi Gądeckiemu z Gniezna za serdeczną współpracę w Archidiecezji. Wszystkim braciom w Biskupstwie dziękuję za ofiarnie przyjęty trud, zwłaszcza tym z daleka.

Dołączam się do tego, co powiedział Ksiądz Prymas i odczuwam w sercu głęboką potrzebę, by należycie wyrazić dług wdzięczności wobec mojego Poprzednika, Biskupa Jana Mazura. Nie sposób zamknąć w nieudolnych słowach 28 lat posługi w tej diecezji, gdy się ma świadomość, iż na 555 kapłanów ponad 415 — to kapłani święceni przez Biskupa Seniora. Nie jestem tu dziś w stanie wymienić z wdzięcznością to wszystko, co obejmuje książka wydana przez Kościół Siedlecki z okazji Twego jubileusza 25 lat pasterzowania Świętym Kościołem. Nie sposób wyrazić słowami ani to wielkie dobro duchowe, które starałeś się pomnożyć, jak ów ewangeliczny sługa nie tylko w dwójnasób, ale i więcej. Dlatego dziś wyrażam jedno szczere: **BÓG ZAPŁAĆ!**

Dalsze dni i poznawanie dokonanego dzieła pozwoli mi dalej wyrażać moją wdzięczność Siedleckim biskupom pomocniczym — zarówno Seniorowi Wacławowi, którego cichą i owocną pracę bardzo cenię, jak i Henrykowi, który od chwili mojego przybycia do Siedlec służy mi wszelką pomocą i radą.

Wiele radości sprawiła obecność przedstawicieli naszych uczelni: KUL z Lublina z Ks. Rektorem Stanisławem Wielgusem; ATK — z Ks. Rektorem Janem Łachem; Papieskiego Wydziału Teologicznego w Warszawie z Ks. Dziekanem Ludwikiem Królikiem; oraz naszych domów, które dają gościnę naszym księżom studentom — Ks. Prał. Zbigniewowi Kiernikowskiemu z Rzymu, Ks. Prał. Piotrowi Ratajczakowi i Kazimierzowi Rembaczowi z Paryża; Siedleckiej WSRP z Rektorem Lesławem Szczerbą.

Raduje mnie obecność przedstawicieli władz: wojewody Bydgoskiego dra Wiesława Olszewskiego i Eugeniusza Kłopotka, wojewody Siedleckiego mgra Zygmunta Wielogórskiego i wojewody Białkopodlaskiego mgra Tadeusza Korszenia oraz władz miasta i przedstawicieli Kuratorium.

Słowa podziękowania kieruję do instytucji diecezjalnych, kapituły katedralnej i kolegiackiej, Kolegium konsultorów, Kurii, Sądu, Seminarium Duchownego.

Szczególną wdzięcznością darzę Komitet Organizacyjny tej uroczystości dzisiejszej.

Wreszcie moim gorącym podziękowaniem z serca płynącym zwracam się do wszystkich uczestników dzisiejszej uroczystości, więc najpierw do wszystkich chorych i cierpiących, uczestniczących w tej dzisiejszej uroczystości za pośrednictwem *Katolickiego Radia Podlasia*. Zwracam się do Was, umiłowani chorzy, słowami Ojca Świętego z jego listu apostołskiego *Salvifici doloris*: „I prosimy Was wszystkich, którzy cierpicie, abyście nas wspierali. Właśnie Was, którzy jesteście słabi, prosimy, abyście stawali się źródłem mocy dla Kościoła i dla ludzkości. W straszliwym zmaganiu się pomiędzy siłami dobra i zła, którego widownią jest nasz współczesny świat — niech Wasze cierpienie w jedności z Krzyżem Chrystusa przeważa!”.

Gorące słowa podziękowania kieruję do kapłanów, sióstr zakonnych, katolików świeckich: dzieci, młodzieży, dorosłych, wszystkich zgromadzonych w stowarzyszeniach, ruchach oraz organizacjach kościelnych.

Wszystkim: Bóg zapłać za obecność i modlitwę, za wspólne przeżycia.

Błogosławieństwa Bożego, którego udzielę wszystkim obecnym, upraszam za przyczyną Matki Bożej Kodeńskiej, Świętych Szymona i Tadeusza Apostołów — Patronów Kościoła Siedleckiego oraz Męczenników Podlasia, których beatyfikacji oczekujemy.

Biskup Jan Nowak
Ordynariusz Siedlecki

Pożegnanie i życzenia Wojewody Bydgoskiego

Nominacja Ojca Świętego postawiła Waszą Ekszelencję Księdza Biskupa na czele Świętego Kościoła Siedleckiego. Dlatego pragnę dziś pogratulować

Waszej Ekscelencji takich ludzi, ludzi męczeńskiego Podlasia, którym Jego Ekscelencja będzie pasterzował, a którzy zawsze wiernie stali w obronie Ojczyzny i Kościoła.

Jednocześnie pozwalam sobie wyrazić żal z powodu opuszczenia przez Waszą Ekscelencję Bydgoszczy, bowiem przez te 14 lat sprawowania posługi Biskupiej, społeczeństwo województwa bydgoskiego, a w sposób szczególny Bydgoszczy, doświadczyło efektów olbrzymiego zaangażowania Księdza Biskupa w pracy duszpasterskiej oraz wielkiego serca w inicjowaniu i wspieraniu różnorodnej pozytywnej działalności społecznej. Ten okres sprawił, że zawiązały się głębokie więzy do tego miasta męczenników, miasta ludzi pracy, miasta pięciu wyższych uczelni, miasta tylu nowych kościołów i parafii, którym nieustannie Ekscelencjo, Księżo Biskupie, przewodziłeś. Wszystko to świadczy o Twoim, Księżo Biskupie, zaangażowaniu w sprawy Kościoła Bydgoskiego, a także o nieustannej trosce o dobro dla Bydgoszczy i jej mieszkańców.

Życzę Waszej Ekscelencji wielu dalszych sukcesów i satysfakcji w działalności duszpasterskiej oraz zdrowia i wszelkiej pomyślności.

Wiesław Olszewski

41

Pożegnanie i życzenia Wiceprezydenta Bydgoszczy

W imieniu władz miasta pragnę podziękować Waszej Ekscelencji za niezwykle owocną 14-letnią posługę duszpasterską na terenie Bydgoszczy. Dzięki wysiłkowi Księdza Biskupa w grodzie nad Brdą powstało szereg nowych parafii, erygowano kolejny piąty dekanat, bydgoska fara podniesiona została do rangi kolegiaty, a nade wszystko utworzono kolejną uczelnię wyższą — Prymasowski Instytut Kultury Chrześcijańskiej im. Stefana kard. Wyszyńskiego, nie mówiąc już o powstaniu bardzo potrzebnego Bydgoszczy, Liceum Katolickiego. Wzbogaciło się życie duchowe bydgoszczan, a mądre i głębokie kazania Jego Ekscelencji pogłębiały wiarę, ale też aktywność społeczną katolików. Można powiedzieć, że Ksiądz Biskup przechodząc do Diecezji Siedleckiej zostawia Kościół Bydgoski kwitnący.

Władze miasta, doceniając rolę Kościoła w życiu społeczności lokalnej składają Waszej Ekscelencji hołd wdzięczności i najlepsze życzenia dalszych owoców w służbie Kościoła i narodu. Urząd Biskupa jest ważny dla Bydgoszczy. Podnosi rangę tego, zawsze wiernego Kościołowi i Ojczyźnie, czterystatysięcznego ośrodka miejskiego. Urząd ten potrzebny jest przede wszystkim wiernym, potrzebującym na co dzień pasterza.

Kiedy przebywając w pötulickim więzieniu, na początku 1982 roku dowiedziałem się o ustanowieniu tego Urzędu, to potraktowałem tę wiadomość jako

promyk nadziei w nocy stanu wojennego. Z promyka tego wykształcił się płomień. Dzięki Biskupowi Janowi Nowakowi udało się umocnić w grodzie nad Brdą kulturę chrześcijańską, ożywić wiarę i nadzieję, że zło prędzej czy później mija, raczej prędzej, a dobro zawsze zwycięża.

Jako ówczesna opozycja narodowa i solidarnościowa zawsze mieliśmy oparcie w bydgoskim Kościele; bo taka jest przecież tradycja bł. Michała Kozala, bpa Jana Michalskiego, księży Jana Filipiaka, Łukasza Płonki i Mieczysława Skoniecznego. Do annałów historii weszła postać Biskupa J. Nowaka dla NSSZ „Solidarność” i Chrześcijańskiej Demokracji — Stronnictwa Pracy formacji społeczno-politycznej katolików świeckich, którzy od blisko 70 lat służyli Kościołowi lokalnemu i regionowi bydgoskiemu.

Biskup Jan Nowak był pasterzem i opiekunem wszystkich: bezdomnych, biednych, rozbitych rodzin, szantażowanych matek. W dzielnicy Piaski zbudował dom rekolekcyjny dla wszystkich wspólnot. Umacniał bowiem wspólnoty religijno-społeczne wiedząc, że tak jak komórki są siłą plastra miodu, tak wspólnoty są siłą Kościoła.

Za to wszystko należy się Waszej Ekscelencji szczególny szacunek i wdzięczność. Dowodem miłości miasta do swego Biskupa jest bukiet 14 czerwonych róż — tyle róż, ile lat posługi Biskupa Jana Nowaka w grodzie nad Brdą i Wisłą.

Stefan Pastuszewski

42

Przemówienie Wojewody Siedleckiego (Fragmenty)

Ekscelencjo,
Księżo Biskupie Diecezjalny

W dniu dzisiejszym podejmujesz zaszczytne, ale i jakże odpowiedzialne obowiązki. W tym uroczystym i tak ważnym dla naszej Diecezji dniu zechciej przyjąć szczerze i serdeczne życzenia obfitości Bożych łask w pracy duszpasterskiej. A że praca to niełatwa, odpowiedzialność ogromna, to i łask trzeba wiele. Jestem pewien, że społeczeństwo Podlasia przyjmie Cię z sercem i nadzieją. Są to na pewno okolice biedniejsze, niż te, skąd przybywasz, ale serca tu szczerze, a wiara mocna, przekazywana z pokolenia na pokolenie... Ze swojej strony, jak też z upoważnienia Wojewody Białkopodlaskiego, deklaruje wolę współpracy i wspólnego wspierania się w wysiłkach na rzecz poprawy poziomu życia społeczeństwa, poprawy stanu porządku publicznego, przeciwdziałania zjawiskom patologii społecznej, jak też w innych sprawach mieszczących się w ramach kompetencji administracji rządowej szczebla wojewódzkiego...

2 Dzień dzisiejszy nastraja także do bardziej ogólnej refleksji nad wspólnymi kolejami historii państwa Polskiego i Kościoła katolickiego. Widzę i doceniam jednoczącą rolę Kościoła, zarówno w naszej historii, jak i współczesnej rzeczywistości. Państwo Polskie zaistniało dzięki integracyjnej roli wiary katolickiej, a urosło w potęgę dzięki krzewieniu tej wiary w państwach ościennych — szczególnie na Litwie. Rozsławiło swoje imię dzięki obronie wiary i Ojczyzny: pod Wiedniem, Częstochową czy Warszawą. To wiara i Kościół katolicki pomógł przetrwać Narodowi Polskiemu okres zaborów, odrodzić Państwo Polskie, a potem godnie znieść nieszczęścia okupacji i 45 lat totalitaryzmu. Kościół, w szerokim rozumieniu tego słowa, jako wspólnota wiernych zawsze jednoczył nasze społeczeństwo.

Jestem przekonany, że także dzisiaj właśnie Kościół katolicki odegra wiodącą rolę w integracji naszego Narodu, wokół konstruktywnego tworzenia nowych, zdrowych zrębów naszej odrodzonej państwowości... Zbyt często w kraju, a nawet w rodzinach brakuje nam jedności i zgody, która winna z przykazania [miłości] wypływać.

Dzisiejsza niecodzienna uroczystość niech będzie powodem zbliżenia i pojednania dla wszystkich członków naszej Diecezji. Myślę, że wszyscy tu obecni, jak też i ci słuchacze *Katolickiego Radia Podlasia*, którzy łączą się teraz z nami duchowo, jesteśmy na pewno zgodni w jednej sprawie: wszyscy szczerze życzymy Waszej Ekscelencji dużo satysfakcji z wypełniania misji duszpasterza naszej Diecezji oraz aby ten trud zaowocował umocnieniem wiary i rosnącą siłą Kościoła katolickiego na Podlasiu. Szczęść Boże w tej posłudze.

Zygmunt Wielogórski

SPIS TREŚCI

27. Bulla	103
28. List Nuncjusza Apostolskiego do Biskupa Jana Nowaka	105
29. Komunikat Nuncjatury Apostolskiej w Polsce	105
30. List Biskupa Siedleckiego do papieża Jana Pawła II	106
31. Komunikat o nominacji nowego Biskupa Diecezjalnego w Siedlcach ..	106
32. Homilia Biskupa Ordynariusza podczas Mszy Krzyżma w Wielki Czwartek	111
33. List pasterski Biskupa Ordynariusza do wiernych Diecezji Siedleckiej .	114
34. Przemówienie Biskupa Pomocniczego podczas Ingresu Biskupa Jana Nowaka do katedry siedleckiej	119
35. Przekazanie pastorału przez Biskupa Seniora Jana Mazura nowemu Ordynariuszowi	121
36. Przemówienie powitalne przedstawiciela duchowieństwa diecezjalnego ..	121
37. Homilia Kard. Józefa Glempa Prymasa Polski	122
38. Słowo Nuncjusza Apostolskiego, Arcybiskupa Józefa Kowalczyka ...	125
39. Przemówienie Biskupa Siedleckiego	127
40. Pożegnanie i życzenia Wojewody Bydgoskiego	131
41. Pożegnanie i życzenia Wiceprezydenta Bydgoszczy	132
42. Przemówienie Wojewody Siedleckiego	133

PL ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka,
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
Redaktor Naczelny: Ks. Roman Karwacki

Druk: Zakład Produkcyjno-Usługowy IP, 00-279 Warszawa, ul. Dziekania 1